

Geen zand erover

Geen zand erover

Nikki van de Zafra

Titel: Geen zand erover
Auteur: Nikki van de Zafra

© 2026 Kantara BV

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologiën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. Hetzelfde geldt voor het e-book.

Dit boek is volledig fictief. Alle personages, gebeurtenissen en dialogen zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen, levend of overleden, of met werkelijke gebeurtenissen en situaties zijn louter toevallig. Bestaande plaatsnamen, instellingen en locaties worden uitsluitend gebruikt als decor en context. Zij impliceren geen feitelijke gebeurtenissen, gedragingen of verantwoordelijkheden.

Uitgave: Kantara BV
ISBN: 9789403881201

Deze uitgave is zelfstandig gepubliceerd.

Vormgeving en opmaak: Nikki van de Zafra
Cover: Linde Dauwe (www.lindedauwe.be)

Eerste druk, 2026
Eerste digitale uitgave, 2026
Meer informatie: www.nikkivandezafra.be

*“Geen zand is diep genoeg om de waarheid voor
altijd te verbergen”*

Nog nooit een voet op een golfbaan gezet? Geen zorgen. Achter in dit boek vind je een korte wegwijzer in het jargon en de terminologie van de baan. Zo leest het verhaal zonder hindernissen.

1.

Zaterdagochtend. Ze roerde haar thee, viste het theezakje eruit met een lepel en perste een schijfje citroen met het metalen knijpertje uit boven het dampende water. Ze drukte wat honing uit de verpakking in haar thee, roerde nog eens en keek naar buiten.

Ze zat op de golfclub. Buiten hing een dunne nevel over de green van hole achttien. Flauwe zonnestrallen braken door de takken van een grote eik en tekenden een patroon op het dauwnatte gras. Eindelijk rust. Een hectische week lag achter haar. De herfstvakantie was voorbij, en nog voor ze goed en wel terug was ingewerkt, zat ze alweer tot over haar oren in vergaderingen over budgetplannen en jaarprognoses.

Ze had afgesproken met Joke. Nog even naar beneden, de handen wassen. Zodra ze de trap afdaalde, overviel haar een herinnering. Peter.

Tijdens een etentje van enkele bedrijfsleden en hun genodigden was hij haar stiekem naar beneden gevolgd toen ze naar het toilet wilde gaan. Hier in deze gang, trok hij haar tegen de muur. Ruw en hongerig zoende hij haar. Nog voor ze goed en wel beseftte wat er gebeurde, had hij haar de dameskleedkamer binnengetrokken. Met haar rug tegen de tafel met opgevouwen handdoeken voelde ze zijn knie dwingend tussen haar benen. Hij trok haar lange rok wat omhoog en drukte zich - hard - tegen haar aan. Ze sloeg haar ene been om hem heen, haar hand ging omlaag en ze streelde speels zijn kruis. Hij kreunde, zijn lippen vonden de hare opnieuw, gulzig. Ze

duwde verlangend haar bekken omhoog, tegen zijn harde erectie aan. Hij rukte de knoopjes van haar blouse haastig open, trok haar beha opzij en beet speels in haar tepel. Zijn hand gleed naar beneden, zijn vinger streelde langs de rand van haar string, trok die opzij. Hij voelde hoe nat ze was, een vinger gleed in haar. Ze ademde zwaar in zijn oor en trok zijn broeksriem los. Hij gromde. Met een ruk draaide hij haar om, trok eerst haar rok naar boven, dan haar string naar beneden en greep vervolgens haar haren vast. Hij beet in haar nek, ze rilde van genot en kreunde luid.

Op dat moment hoorden ze bovenaan de trap iemand hard lachen. Peter schrok, bracht zijn vinger, nog nat van haar, naar zijn lippen en fluisterde grijnzend:

“Ssstt, straks meer”.

Hij verdween geruisloos.

Toen ze even later met nog steeds een hoofd rood als een biet terug naar het gezelschap boven ging, sidderde haar lijf van onbevredigd verlangen...

Nu, jaren later, voelde diezelfde tinteling niet meer als vuur, maar als ijs. Bevend opende ze de deur naar het toilet. Ze leunde met haar voorhoofd tegen de koude, glazen deur. Wat bezielde haar? Ze dacht dat ze hem al lang vergeten was. Hun toxische relatie lag al zeven jaar achter haar. Ze had een nieuw leven opgebouwd, met Michel. Ze was gelukkig nu.

Ze liet koud water over haar polsen stromen, plensde wat water in haar gezicht en probeerde die intense herinnering opnieuw ver weg te begraven.

Toen ze boven kwam, wandelde Joke het clubhuis binnen. Ze begroette Iris, de restaurantmanager. “Goeiemorgen Iris, mag ik een koffietje?” Ze kwam op haar af, omhelsde haar en plofte neer aan de tafel.

“Schitterende ochtend, hé, en wat een uitzicht”, glimlachte ze. Ze pauzeerde, haar blik gleed over haar gezicht.

“Wat is er? Je ziet eruit alsof je een spook hebt gezien.”

Net als ze wilde antwoorden, kwam Tommy, de greenkeeper, aangescheurd in z’n tractor. Over het bruggetje over de beek, dwars over de green. Het leek wel of hĳ een spook had gezien! Alsof hij net in een nest hoornaars was gestapt, sprong hij van de tractor.

Lijkbleek, zijn ogen verwilderd, stormde hij het clubhuis binnen. “Iris! Bel Richard! En de politie!” Hij hijgde zwaar, en met z’n handen op z’n knieën stamelde hij:

“Er ligt een lijk in de bunker van hole tien.”

En toen brak de hel los!

2.

Inspecteur Luc Jacobs parkeerde zijn wagen achteraan links, op de grindstrook bij de parking aan de driving range. Met zijn lengte van net geen meter negentig torende Luc Jacobs boven de meeste mensen uit. Zijn kortgeknipte, zwarte haar en zijn donkere ogen gaven hem een scherpe, bijna onstuimige uitstraling, maar het was zijn onwrikbaar zelfvertrouwen dat mensen het meest bijbleef. Wanneer hij een kamer betrad, registreerde hij alles en iedereen. Niets ontging hem.

Jacobs had een licht gebruide huid en een tred die de autoriteit van een man uitstraalde die elke situatie onmiddellijk naar zijn hand zette. Hij was een man die je liever te vriend had dan tegenover je, want een boze Luc Jacobs was iemand die je liever niet wilde meemaken.

Hij had een indrukwekkende staat van dienst opgebouwd bij de Federale Politie, afdeling Moordzaken, waar hij meer dan tien jaar de meest complexe dossiers tot een doorbraak dreef door zijn bijna obsessieve toewijding. Hij deed er alles aan om gerechtigheid te krijgen voor slachtoffers en hun families. Zijn werk impliceerde veel overuren, vaak ook nachtwerk, om de stapels dossiers te verwerken. Sinds een paar jaar was Campus Blairon in Turnhout zijn uitvalsbasis. Daar had hij snel de touwtjes in handen genomen. Zijn ervaring maakte hem onmisbaar bij complexe zaken. Hij inspireerde ook jonge agenten, al was het door zijn onverbiddelijke standaard van perfectie. De zon was dan toch doorgebroken, maar het bleef fris. De parking aan de driving range lag het dichtst bij hole tien. Hij kende deze plek.

Vorige maand kwam hij hier nog golfen met zijn zoon en de onderzoeksrechter. Het telefoontje van de lokale interventieploeg bereikte hem een uur geleden, kort nadat de greenkeeper lijkkbleek het clubhuis was binnengestormd met de melding dat er een lijk in de bunker lag.

Door de gruwelijke vondst waren de hele golfclub en de straten errond inmiddels hermetisch afgesloten. Een geplande wedstrijd voor bedrijfsleden was abrupt afgelast en terwijl de politie de in- en uitrit van de straat blokkeerde, was iedereen gesommeerd om onmiddellijk naar huis te gaan.

In deze buurt heerste normaal een landelijke stilte. Smalle wegen slingerden langs stukken dennenbos, met hier en daar ruime villa's die half verscholen lagen achter hagen en lange oprijlanen. Het verkeer bestond er meestal uit een enkele wagen van een bewoner, een clublid of een fietser die de rustige wegen verkoos boven de drukkere verbindingsbanen. Die ochtend werd die vertrouwde rust verstoord door het af en aan rijden van politievoertuigen. Combi's parkeerden langs de berm en op de parking van de club, terwijl agenten het gebied systematisch afzetten.

Het duurde dan ook niet lang voor ook de geruchtenmolen begon te draaien. Enkele bewoners kwamen nieuwsgierig tot aan het lint gewandeld, sommigen met hun smartphone in de hand. Agenten hielden hen op afstand en vroegen beleefd maar duidelijk om achter de afzetting te blijven en geen beelden te maken. Tegen de tijd dat de eerste wagen van de regionale pers arriveerde, had het nieuws zich in de wijk al stilletjes verspreid. Een journalist sprak kort met een

agent aan de rand van de perimeter, maar veel informatie werd er voorlopig niet vrijgegeven.

Luc liet zijn blik nog even over de parking en het afzetlint glijden en stapte dan uit. Bij de auto naast hem stond Roeland Vereecken al te wachten, inspecteur bij de lokale politie en Lucs vaste squashmaat op donderdagavond. Zijn armen waren gekruist, zijn gezicht stond ernstig.

Roeland Vereecken was kleiner dan Luc, een meter vijfenzeventig misschien, maar zijn houding liet geen twijfel bestaan over zijn gedrevenheid. Blond haar, een bril met dun montuur, en het alerte voorkomen van iemand die zijn lichaam net zo scherp hield als zijn geest. Op de squashbaan trok hij de aandacht met zijn gespierde benen en de grote, gekleurde tattoos op zijn beide kuiten.

“Luc”, knikte hij. “Goedemiddag, je komt net op tijd.”

“Hey Roeland, goedemiddag. Wat hebben we?”

Ze wandelden samen langs het paadje, staken de straat over, en liepen dan verder over de fairway van hole tien richting de bunker. Terwijl hun schoenen nat werden in het gras, praatte Roeland hem bij.

“Een verdacht overlijden. Een lichaam aangetroffen in een bunker. Al enige tijd dood, dat is wel duidelijk. De greenkeepers zouden deze bunkers vanmorgen opnieuw aanleggen. Toen de kraan het zand wilde weggraven, stootten ze plots op... iets anders”.

Hij wees naar de rand van de zandkuil, waar rood-wit lint de toegang afbakende. Een graafmachine stond werkloos aan de kant.

“Menselijke resten”, zei Roeland. “Die horen niet echt in een bunker. De greenkeeper dacht eerst aan een dier. Tot hij het horloge zag.”

“Die plas braaksel daar links is van hem. Zijn ontbijt kwam eruit toen hij de schedel zag”.

Luc zuchtte: “En de wetsdokter?”

“Het forensisch labo is er al en Vanhamel is bezig met de eerste vaststellingen.”

Luc wierp een blik op de zandkuil. “Een bunker. Hoe komt het lichaam hier terecht? Die dingen worden toch voortdurend aangeharkt door golfers of door de mensen die het terrein onderhouden? Waarom is het lichaam nu pas opgemerkt?”

Roeland knikte. “Klopt. Maar dit deel van het terrein verandert binnenkort. Aan de overkant komen negen nieuwe holes. Deze bunker zou sowieso verdwijnen.”

Ze trokken wegwerphandschoenen aan, overschoenen en een beschermende witte overall die ze hadden meegenomen uit de koffer van de politiewagen. Via het gemarkeerde pad stapten ze voorzichtig in de bunker.

Dokter Johan Vanhamel, de wetsdokter, stond voorovergebogen in het zand. Hij deed zijn mondkapje naar beneden en groette Luc en Roeland.

“Ja, een lijk in een golfbunker, het is eens wat anders. Het zand in deze bunker is niet zomaar zand. Het is grofkorrelig, kwartsrijk zand. Het laat veel zuurstof door, dus de ontbinding is hier relatief snel verlopen.”

Hij knielde neer en wees naar een half bedekt skelet. “De zachte weefsels zijn volledig verdwenen: spieren, huid, organen, alles is door microben en schimmels lang geleden afgebroken. De botten zijn

verkleurd, wat normaal is door het contact met zand en vocht, maar ze zijn nog stevig.”

Hij veegde voorzichtig een laagje zand weg op de schedel. “Zie je die golvende patronen hieronder in het zand? Dat zijn sporen van vocht dat uit het lijk is getrokken. Het zand fungeerde als een soort filter. Het droogt de resten, maar het geeft ook aanwijzingen over hoe lang het lichaam hier heeft gelegen. Mijn gok: het lichaam ligt hier al heel wat jaren. De autopsie zal meer details opleveren.”

“Maar kijk dit,” zei Vanhamel terwijl hij voorzichtig het horloge oppakte dat bij de overblijfselen lag. Hij stopte het in een bewijszakje. “Een Patek Philippe, model 5227G, witgoud. Tja, ik ben een fervent liefhebber en, mag ik zeggen, een kenner van mooie uurwerken,” voegde hij er met een glimlach aan toe. Het uurwerk oogde dof, het glas mat en bekrast. Kleine zandkorrels zaten nog in de gravures van de kast en rond de kroon. Er zat geen bandje aan, of het was samen met het lichaam vergaan.

Luc draaide het zakje om en bestudeerde de achterkant. “PV – Amazonia Project 2018,” las hij hardop. Ondanks alles was de inscriptie nog redelijk goed leesbaar. Zand en vocht hadden de letters slechts beperkt aangetast. Hij gaf het bewijszakje met het horloge aan Roeland.

“Ga jij hiermee verder? Dit is een belangrijk aanknopingspunt voor eventuele identificatie.”

Intermezzo

Het staat overal

In alle kranten.

Het is op televisie. Zelfs op nationale TV.

Ze hebben hem gevonden.

Godverdomme!

Het moest er ooit van komen... Maar nu?

De klootzak!

Ze weten niet wie het is. Nog niet.

Ze zullen het ook niet weten. Ik heb het zorgvuldig afgehandeld.

Vijf jaar...

Vijf verdomde jaren!

Wat is er nog van hem over? Niets!

Alleen wat botten.

Hij kreeg wat hij verdiende!

3.

Een dag na het ontdekken van het lijk in de bunker, ging inspecteur Jacobs naar het mortuarium waar hij afgesproken had met dokter Vanhamel. Hij parkeerde zijn wagen in de straat, liep naar het discrete gebouw en ging naar binnen. Hij duwde de zware stalen deur open. Een koele, maffe lucht sloeg hem tegemoet. De geur van ontsmettingsmiddel en oude lichamen mengde zich subtiel met het metaalkoude van de tafels. Het licht was fel en klinisch. Zijn stappen echodden op de tegelvloer, terwijl hij naar een tafel liep. Vanhamel stond daar te wachten, gehuld in een lange witte jas, handen in latexhandschoenen, verzonken in gedachten. Hij bladerde door zijn notities en keek op toen Luc dichterbij kwam.

"Ah, inspecteur Jacobs," zei de dokter, "Kom verder."

Luc knikte, ademde diep in en liet zijn blik even over de omgeving glijden: rijen laden voor lichamen, glimmende instrumenten netjes gerangschikt. Hij voelde een lichte spanning in zijn schouders terwijl hij naast de tafel stond, klaar om samen met Vanhamel de eerste conclusies te bespreken. Na al die jaren bleef hij dit ongemakkelijk vinden.

Vanhamel legde zijn papieren neer en opende de lijkzak op de tafel. "Bon, de overblijfselen zijn van een man, ongeveer 42 jaar oud toen hij overleed," begon hij, terwijl hij de schedel lichtjes aanraakte. "Kijk naar dit letsel op de schedel – een duidelijke inslag, ovaalvormig en met lichte vervorming van het bot. Veroorzaakt door een stomp voorwerp. Op basis van de grootte, de kromming en de diepte van de

beschadiging en de locatie waar hij gevonden is, zou ik zeggen dat het moordwapen een ijzeren golfclub is.”

Luc fronste. "Hoe weet je dat zo precies?"

“Hoewel een golfclub gemaakt is van hard, glad metaal en ontworpen is om golfballen mee weg te slaan, kunnen door de hoge lokale druk bij een slag op een schedel microscopisch kleine deeltjes van het metaal loskomen. We vonden die in microfracturen van de schedel. Microscopisch onderzoek en scans toonden aan dat het om een legering gaat die typisch is voor golfclubs.”

“Oké... weten we over wie het gaat?” vroeg Luc.

“Nee, nog niet. De staat van ontbinding, het zand waarin hij lag, de afwezigheid van zachte weefsels en de verkleuringen van de botten wijzen erop dat het lichaam al minstens vijf jaar in de bunker lag. Voor de identificatie hadden we vanzelfsprekend geen vingerafdrukken, en ook de tanden waren ingeslagen. We voeren nog een DNA-analyse uit op het bot, maar die resultaten heb ik pas later.” Zodra Luc het mortuarium verliet, ging zijn telefoon. Roeland. Hij nam op.

“Luc, goed nieuws! We hebben het horloge kunnen traceren. En we hebben een mogelijke identificatie. Het slachtoffer zou Peter Verbist, CEO van TransLogix Consultancy, kunnen zijn.”

Luc slikte. “Hoe heb je dat zo snel ontdekt?”

“Het horloge is inderdaad een Patek Philippe 5227G. Nieuw kost het een slordige vijftigduizend euro. Elk horloge heeft een uniek serienummer en is geregistreerd bij het merk zelf. We hebben het serienummer via hun Europese distributeur laten checken. Het uurwerk werd besteld als corporate gift door het Zuid-Amerikaanse

bedrijf Amazonia Logistics Inc. Het werd in 2018 cadeau gedaan aan Peter Verbist, naar aanleiding van een succesvol logistiek project in Zuid-Amerika. We hebben contact opgenomen met TransLogix Consultancy. Ze bevestigden het verhaal.”

“Shit. Goed werk. Ik kom naar het bureau,” antwoordde Luc.

“Peter Verbist... potverdorie...” zuchtte Luc hoofdschuddend. Hij kende hem. Verbist verdween jaren geleden, zogezegd om zaken in het buitenland te doen. Er was heel wat drama mee gemoeid, herinnerde hij zich. En hij wist: zodra zijn dood bekend werd, zouden de media ervan smullen.

4.

Isabelle was tweeëndertig toen ze Peter leerde kennen. Nu was ze negenendertig, maar ze had nog steeds die ingetogen présence waardoor mensen omkeken wanneer ze een ruimte binnenkwam. Niet omdat ze opzichtig was. Ze was slank, elegant, maar in elke beweging zat passie verweven. Haar lange, donkere haren omlijstten haar gezicht waardoor haar grote, bruine ogen nog meer opvielen. Ze glimlachte vaak en makkelijk.

Mensen vertrouwden haar. Ze wisten vaak zelf niet waarom ze haar dingen vertelden die ze eigenlijk liever voor zich hielden. Soms vroeg Isabelle zich af hoe dat kwam.

Isabelle kon makkelijk praten, maar ze luisterde nog beter. Ze velde niet zomaar een oordeel en gaf anderen het gevoel dat ze ertoe deden. Vaak vergat ze daarbij zichzelf.

Professioneel stond ze stevig. Als aankoopdirecteur in een groot voedingsbedrijf was ze scherp, voorbereid en gerespecteerd. Ze had een scherp oog voor cijfers, contracten en machtsverhoudingen. Collega's respecteerden haar, leveranciers werkten graag met haar samen. Ze was betrouwbaar. En daardoor hoefde ze nooit iets te forceren.

In haar privéleven was dat anders. Daar koos ze te vaak verkeerd. Het leek alsof ze altijd aangetrokken werd door de foute mannen.

Mannen die haar goedheid en liefde als vanzelfsprekend beschouwden, maar haar dat nooit teruggaven. Achteraf zag ze het patroon, maar op het moment zelf voelde het altijd anders.

En toen was er Peter.

Ze ontmoette hem op een feestje in de stad. Hij was een knappe man. Niet overdreven groot, maar breedgeschouderd en met de ontspannen houding van iemand die gewend was dat mensen naar hem luisterden. Zijn gezicht was hoekig, met een sterke kaaklijn en een neus die net niet perfect recht stond. Het gaf hem iets ruigs dat goed werkte bij zijn verder verzorgde voorkomen.

Zijn haar was donkerblond, kort en achteloos in model. Zijn lichte ogen, iets tussen grijs en blauw, waren helder en onderzoekend. Wanneer hij glimlachte, gebeurde er iets merkwaardigs: zijn hele gezicht leek zachter te worden, bijna charmant jongensachtig. Het was net die glimlach die haar aandacht had getrokken.

Hij was eenvoudig maar duur gekleed. Donkere designerjeans, een goed gesneden hemd, een horloge dat niet opzichtig was maar duidelijk kwaliteit uitstraalde. Alles aan hem suggereerde controle: over zichzelf, over zijn omgeving, over het gesprek dat hij voerde.

Er hing meteen iets in de lucht tussen hen, een spanning die bijna tastbaar was. Hij was charmant, zelfverzekerd, attent op een manier die haar deed geloven dat hij haar echt zag. Ze zagen elkaar nadien weer, en ze viel als een blok voor zijn charmes. Al snel werden ze een koppel. Hij zei de juiste dingen. Hij vertelde haar dat ze mooi was, dat ze slim was, dat mannen hun blik niet van haar konden afhouden als ze voorbijliep. Dat zij de enige was die ertoe deed.

Hij liet haar voelen dat ze begeerd werd, dat ze speciaal was. Dat ze telde.

Maar hun relatie was ook geheim. Peter wilde zo min mogelijk in het openbaar met haar gezien worden. In het begin vond ze dat spannend. Het gaf haar het gevoel dat ze deel uitmaakte van iets

bijzonders. Afspraakjes midden in de nacht, spannende berichtjes. Het gaf haar vleugels.

Maar na verloop van tijd begon het te wringen. Waarom mocht zij nooit naar hem toe? Waarom zagen ze elkaar altijd bij haar, in koortsachtige ontmoetingen die altijd abrupt beëindigd werden? Waarom douchte hij zich telkens voor hij wegging? Eerst dacht ze er niet bij na. Later begreep ze het: hij wilde haar geur van zich afspoelen, zodat niemand het zou merken.

Uiteindelijk begon ze door te hebben dat er iets niet klopte. Dat hij nog andere vrouwen had. En die pijn was scherp en ondraaglijk. Toch bleef ze van hem houden. Want elke keer dat ze wilde weggaan, wist hij haar weer te raken. Met woorden, met aanrakingen, met beloftes die net vaag genoeg waren om alles open te laten. Ze gaf zich volledig, overtuigd dat liefde betekende dat je soms moest vertrouwen en niet zomaar mocht opgeven.

Pas jaren later durfde ze toegeven dat hij haar nooit had liefgehad zoals zij dat bedoelde. Hij hield niet van háár, maar van wat zij hem gaf. Hij wilde macht over haar. Hij wilde gewoon dat ze beschikbaar was wanneer hij dat wilde. En zij had alles gegeven, tot ze zichzelf nog nauwelijks herkende.

Dat was Isabelle. Warm, mooi, sensueel. Ze was echt. Iemand die bleef geloven, zelfs wanneer ze beter had kunnen weten. Het maakte haar bijzonder. En het maakte haar kwetsbaar.

Na een hele dag vergaderen over de aankoopbudgetten van volgend boekjaar en een fikse ruzie met Rik, de nieuwe salesdirector op kantoor, was ze doodmoe. Ze schopte haar hakken uit in de gang, hing haar jas op en liep via de glazen deur de living binnen. Michel was al thuis en stond in de keuken. Te oordelen aan de heerlijke geur die er hing, was hij stoofvlees aan het maken. Wat een lieverd. Ze liep naar hem toe.

“Dag schat. Wat fijn dat je al thuis bent”. Ze stond op haar tippen en kuste hem op zijn wang terwijl hij het gasvuur lager zette. Hij omhelsde haar.

“Drukke dag?”

“Je weet niet half. Ik ben helemaal klaar met die Rik. Hij heeft geen idee van onze markt en onderbreekt de vergaderingen de hele tijd met zijn domme opmerkingen en van de pot gerukte voorstellen. Hij zit voortdurend op mijn kap en doet of hij alles beter weet. Ik ben op.”

“Hier, een aperitiefje zal je goed doen.” Michel schonk haar een Apérol Spritz uit. Ze klonken.

“Ik ben nog even bezig in de keuken. Zet je maar lekker op de bank, ik roep wel als het eten klaar is”, zegt hij.

Ze had het zo getroffen met hem. Ze plofte neer in de zetel, trok haar voeten onder haar zitvlak en zette de tv aan. Net op tijd voor het nieuws.

Een koude rilling liep over haar rug. Haar hart sloeg over.

Haar handen trilden terwijl ze naar het scherm staarde.

Nee... dat kon niet!

Ze wisten wie het lijk in de bunker was...

Het was Peter.

Het lichaam in de bunker was Peter!

'Haar' Peter.

De muren leken op haar af te komen en het koude zweet brak haar uit. Ze wilde schreeuwen, maar er kwam geen geluid.

5.

Ruth werd wakker in haar penthouse, het was nog donker buiten, maar de stad ontwaakte. Ze stond naakt voor het hoge raam en keek hoe de eerste auto's witte en rode strepen door de straten onder haar trokken. Ze drukte haar voorhoofd en haar blote borsten tegen het koude glas. Met een glimlach dacht ze terug aan hoe ze vannacht een jongeman opscharrelde in de bar van het hotel waar ze eerder die dag een meeting had. Hij was jong, viriel en had net als zij wel zin in ongeremde seks. Ze hadden eerst wat gezoend in de toiletten. Maar ze had geen zin in een vluggertje en had hem mee naar huis genomen. Hij bleek een perfecte minnaar met een goddelijk lijf. Ze had hem gepijpt terwijl hij met zijn blote billen op de witleren chesterfield zat. Hij had haar met haar borsten tegen het koude, hoge raam gedrukt en terwijl zijn bekken ritmisch tegen haar billen kletste, had hij haar gevingerd. Haar gekreun maakte dampcirkels op het raam. In bed had ze boven op hem gezeten, haar handen op de design headboard van haar bed, op hem neerkijkend terwijl ze hem bereed. Eerst traag, nadien sneller en sneller, tot ze samen klaarkwamen. En toen ze daarna samen gingen douchen had hij haar naar hogere sferen gelikt terwijl de regendouche koud water op haar druppelde. Om half vier had ze hem weggestuurd. Hij was heel wat anders dan de saaie maar invloedrijke, oudere mannen die ze frequenteerde op zoek naar een relatie die paste bij haar status. Nee, zijn aanwezigheid was functioneel geweest. Niets meer.

Ze was tweeënveertig, een meter zeventig groot, met een rond gelaat en opvallend grote blauwe ogen die zelden iets prijs leken te geven. Haar lange, bruine haren droeg ze meestal opgestoken in een strakke, onberispelijke knot die geen enkele losse spriet duldde. Haar gelaat kreeg zo een nog strengere en afstandelijke uitstraling. Haar lichaam paste niet in het cliché van slank of fragiel. Ze had duidelijke rondingen, een welgevormd achterwerk en een volle boezem.

Toch was er niets zachts aan haar verschijning. Haar blik was ijzig, scherp genoeg om mensen het gevoel te geven dat ze door hen heen keek, op zoek naar zwaktes. Sympathiek was ze niet, en dat had ze ook nooit nagestreefd. Ze was een keiharde zakenvrouw, gevormd in een wereld waar macht zelden werd weggegeven en respect moest worden afgedwongen.

Haar succes was geen geschenk, maar een gecalculeerd bouwwerk van Zwitserse elitescholen en strategische netwerken. Jarenlang had ze zich opgewerkt in een uitgesproken mannenwereld, door harder te werken dan haar collega's, strategischer te denken en zonder scrupules te lobbyen waar nodig. Uiteindelijk schopte ze het tot CEO in de petrochemische industrie, niet door toeval, maar door volharding en berekening.

Ze blonk uit in netwerken op het hoogste niveau. Topmanagers, een aantal ministers en enkele invloedrijke figuren waren voor haar geen namen uit een jaarverslag, maar mensen die haar persoonlijke nummer in hun sneltoetsen hadden staan. Recepties, besloten diners en achterkamers waren haar natuurlijke habitat. Ze wist wanneer ze moest zwijgen, wanneer ze moest toeslaan en vooral: wie ze iets verschuldigd was en wie haar iets schuldig bleef.

In de privézalen van dure restaurants, achter zware houten deuren en dikke gordijnen die de buitenwereld buitensloten, werden gesprekken gevoerd die zelden het daglicht zagen. De lucht hing er vaak zwaar van dure sigaren en gerijpte whisky. Kristallen glazen tikten zacht tegen elkaar terwijl stemmen laag bleven, bijna fluisterend, alsof de muren zelf konden meeluisteren. Aan zulke tafels werden carrières gemaakt of gebroken, contracten voorbereid en bondgenootschappen gesmeed die officieel nooit hadden bestaan.

Ze zat er vaak tussen mannen die haar aanvankelijk bekeken alsof ze een tijdelijke gast was in hun wereld. Daarom had ze geleerd een harnas te dragen: een mengeling van zelfbeheersing, scherpste en berekende afstand. Het werkte. Ze werd gerespecteerd, soms gevreesd. Maar echte nabijheid liet ze zelden toe.

Wat haar echt gevaarlijk maakte, was niet haar rijkdom of haar macht, maar haar vermogen om emotie volledig buiten spel te zetten wanneer dat nodig was.

Ze trok haar zijden negligé aan en flaneerde naar het aanrecht van haar luxueuze keuken. Die was ruim en minimalistisch ingericht: matte keukenkasten, ruwe natuursteenbladen, een kookeiland met chique functionaliteit. Alles stond precies zoals ze het wilde. Nergens stond rommel, alles was opgeborgen in kasten of achter haast onzichtbare rolluikjes. Ze nipte net van haar vers gezette koffie wanneer het schermpje van haar telefoon oplichtte. Het was haar detective.

Ze nam op zonder te glimlachen.

"Ja?"

“Goedemorgen,” zei de stem van de detective, zakelijk en direct.

“Peter Verbist is boven water.”

Haar hart maakte een sprong. Eindelijk.

“Waar?”

“Heb je gisteren dat nieuws gezien? Dat lichaam in de bunker op die golfclub?”

“Ja.”

“Het is hem. Officieel bevestigd.”

“Dus hij is dood?”

“Ja. Al een tijdje. Vijf jaar.”

“Ik moet hierover nadenken.” Ze beëindigde het gesprek abrupt.

Een moment stond ze stil. Ze zette haar kopje neer, recht, precies in het midden van het schoteltje. Ze ademde diep in. Uit. Nog eens. Pas toen haar handen weer stil waren, liep ze naar een lade en trok er een pakje sigaretten uit. Ze nam een sigaret, maar stak die niet aan. Plots greep ze de glazen fruitschaal en smeed die tegen de muur. Het geluid klonk als een pistoolschot, overal lag glas.

Dan liep ze langs de andere kant naar haar badkamer. Ze stapte onder de douche. Koud water. Altijd koud. Haar gedachten draaiden op volle toeren.

En toen krulden haar lippen in een ijskoude glimlach.

“Oh ja...,” zei ze venijnig.

“Ik weet wie jouw rekening mag vereffenen, Peter.”

Ze kleedde zich met zorg aan: een handgemaakt mantelpak met een perfecte snit, een zijden blouse, panties, hakken maar niet te hoog. Ze maakte zich op: fond de teint, oogschaduw in aardetinten,